

«Llavis de xocolata» de Pol Pujadas Panosa

Menció especial del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2018.

—Vols que anem al cine aquest cap de setmana. Em sembla que posaran una pel·lícula al casal —em vas dir mentre estàvem estirats sota el salze, amagats del món rere aquella cortina de fulles.

—Sí, crec que en fan una sobre dos nois que estan enamorats.

—Ah, doncs així res. Ja farem una altra cosa. —I et vas empassar un bombó, i amb aquest totes les meves esperances.

Des de ben petits que ens havíem fet amics. Tu i jo érem els únics nens que no jugàvem a futbol i això sempre ens havia fet tenir una connexió especial. Érem com germans de diferents pares. Quan en trobaves a un, trobaves a l'altre, tot el que fèiem ho fèiem junts, perquè no hi havia un sense l'altre.

Sempre havíem estat un parell de nens estranys, massa complicats per la vida barroera del camp i per això a la mínima ens evadiem de la societat, escapant-nos al nostre racó, a l'únic lloc on podíem ser nosaltres mateixos. Ens passàvem les tardes allà, aquell arbre s'havia convertit en la nostra llar. Començàvem fent els deures, però pràcticament sempre acabàvem parlant de temes molt més interessants. Ens ho qüestionàvem tot, des del perquè de l'existència, fins al nostre futur, i quan jo dubtava tu sempre m'asseguraves que quan fóssim grans seguiríem sent millors amics.

Detestava aquells bombons farcits de xocolata desfeta que sempre duies a tot arreu. Però mai no m'havia queixat perquè volia veure't feliç, i gaudia quan te'ls menjaves amb tanta afició. Mai no t'havia dit que et deixaven els llavis plens de xocolata, tan perfectament bruts i marrons. Molt en el fons sabia que m'encantaven els teus llavis, però no tenia cap forma d'expressar-ho.

El que no comprenem no ens agrada per naturalesa i per això a l'institut la gent es reia de nosaltres, ens insultaven, o, a vegades, deien veritats que en aquell moment semblaven una punyalada al cor. Jo tenia una carcassa que em protegia de totes aquestes burles i el que la gent parlés o pensés de mi no m'importava. En canvi, el que sí m'afectava, era la manera com tu t'ho prenies, el rebuig que mostraves i els comentaris en els quals afirmaves que era impossible que mai passés res entre nosaltres, perquè sexualment a tu et repugnaven els nois. Deies que tu i jo érem molt bons amics i prou i que no entenies el perquè de tots aquests rumors. Jo afirmava i recolzava tots els teus arguments i m'empassava les llàgrimes una vegada i una altra.

Tot va canviar aquell últim divendres de classe, ja mai més tornàriem a l'institut i tot seria diferent. L'endemà me n'anava a Dublín durant tot l'estiu i, si tot anava bé, m'hi quedaria a estudiar la carrera. Després de sopar vam anar a sota el salze i encara feia sol, pràcticament no vam dir res fins que es va fer fosc i la lluna plena va començar a il·luminar-nos. Vas aixecar-te i et vas enfil·lar sobre les branques de l'arbre, et vaig seguir. Callat, miraves cap a les estrelles, jo mirava cap a tu. Et vas girar i els nostres ulls es van trobar:

D'aquí a uns quants anys, quan tu hagis tornat d'Irlanda i tots dos tinguem la vida planificada, prometem que ens comprarem aquest terreny i farem construir dues cases per veure créixer als nostres fills i fer-nos grans.

Vas agafar un bombó i te'l vas començar a menjar lentament posant-me la pell de gallina. Vas notar com mirava amb desig aquells llavis de xocolata i per això et vas llençar sobre els meus. Ens vam besar durant una bona estona i ambdós sabíem que per fi havíem aconseguit el que tant estàvem esperant. En aquell moment em vaig adonar que tot allò que deies eren mentides i que en realitat volies que passés tant o més que jo. Però cap dels dos es va atrevir a fer el primer pas fins que, cansat de fer-te el fort, vas decidir ser valent de debò i fer-me el primer petó. Un petó que podria haver acabat amb la nostra amistat per convertir-se en amor. Vam estimar-nos fins al primer raig de llum i llavors cadascú va agafar un camí diferent.

Cada vegada que tornava al poble a visitar els pares, casualment, tu sempre estaves ocupat. Fins que va arribar un dia que vaig parar de preguntar. No hauria pensat mai que allò que tant havia volgut, s'havia convertit en el principi del fi, i no en el començament d'una vida que tant havia imaginat.

Tenim tendència a experimentar por davant allò desconegut i possiblement això va fer que sempre estiguéssim aterrats dels nostres sentiments. Però aquella nit... aquella nit va ser màgica. I tots els temors i les inquietuds es van dissoldre en la passió. A vegades un simple petó és el que fa falta per deixar anar una realitat que tots portem a dins; malauradament, amagada. Vas tenir el suficient coratge per ser tu mateix un cop i si haguessis deixat que continuéssim junts encara estaríem fent camí.

Et vaig veure fa un parell de setmanes. Estaves agafat de la mà d'una nena amb poc més de dos anys; us acompanyava una noia pèl-roja, embarassada. Em vaig preguntar si els hi parlaries de mi als teus fills. Qui sap si em trobes a faltar, qui sap si encara penses en mi. Jo t'asseguro que no ha passat un dia en què no hagi desitjat tornar a besar aquells llavis de xocolata.

Vas ser el meu primer amor. El meu únic amor.